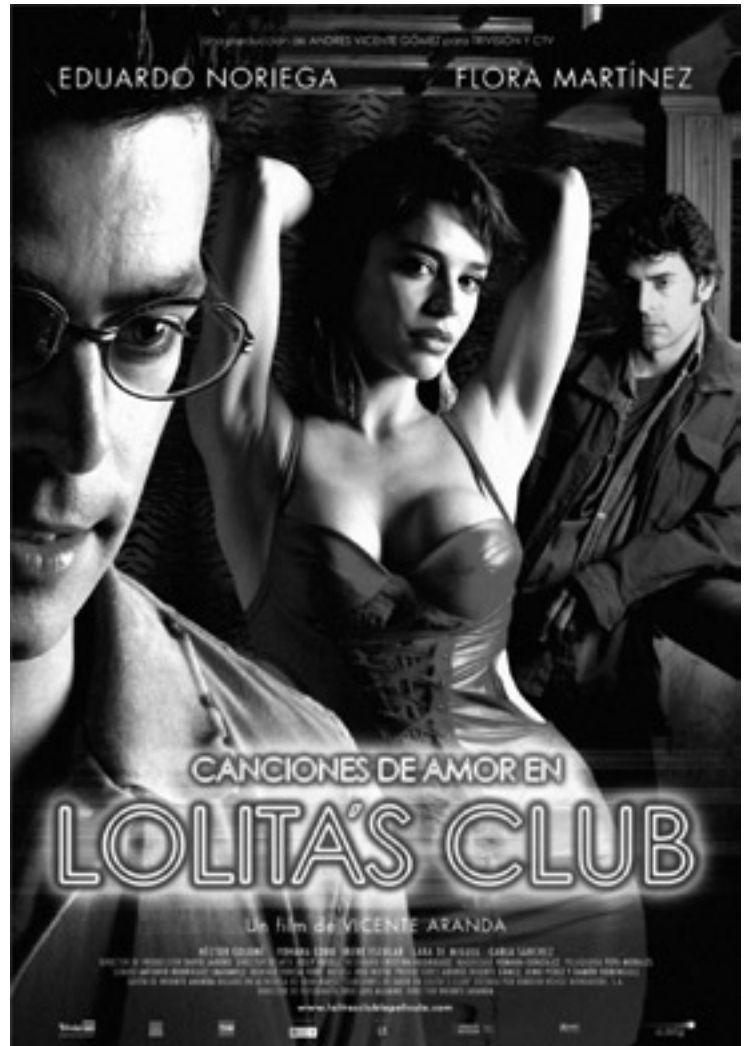

Algunes 'modèsties' per clausurar l'any, films que en determinades circumstàncies i en ambients concrets de cinefília absoluta tal vegada no han merescut ser rebre com a pel·lícules d'interès manifest i molt evident però que, des de la meua particular, perspectiva de les coses i els casos del cinema més proper han tingut la rellevància de cridar-me l'atenció al llarg dels darres mesos. Lluny de les històries d'impactes i denúncies, penso que són pel·lícules que mereixen, són dignes de prestar-les un mínim d'atenció i respecte. Que no tot en la història del cinema és David Lynch o el presumpte nou cinema alemany renovador i transgressor que sovint procuro oblidar. També altres títols en aparença menors convé —i és una opinió personal i intransferible— rescatar del seu possible oblit, si no definitiu, gairebé. D'entre els quals vull pronunciar-me de forma favorable sobre *Adiós, pequeña, adiós*, *Lady Chatterley*, *Leones por corderos*, *Michael Clayton*, i *Canciones de amor en el Lolita's Club*.

Històries diverses

En primer lloc i sense indicar preferències classificatòries ni molt menys, voldria especificar el meu personal interès en relació a *Adiós, pequeña, adiós*, acuradament dirigida per l'actor, ara director i un temps guionista, Ben Affleck. Prohibida en un principi la projecció a Anglaterra per assemblar-se de forma excessiva a la realitat marcada per la desaparició, encara no resolta, de l'anomenat cas Madeleine —i les coincidències són reveladores—, la cinta de mica en mica, al fil del boca a boca, penso que s'ha guanyat un digne respecte i fins i tot prestigi. Marca, d'una banda el principi de carrera rere les càmares de Ben Affleck, un molt prometedori inici que albira bones esperances cara al futur. Traçada la història al voltant d'un sinistre incident desesperançaor, el probable segrest d'una nena, filla d'humils treballadors, s'articula entorn d'un guió excel·lent, estructurat en funció d'uns estats d'ànim al límit de la desesperació més absoluta. Relat tens i de tensió, explora amb intel·ligència i sensibilitat l'íntima profunditat de l'ànima, de la consciència humana davant d'uns succeïts esgarriuosos sempre i a tothora. Amb notable talent cinematogràfic el popular actor americà dirigeix la cinta amb capacitat per a la narració justa i puntual. Moderada en l'exposició, expressiva en el contingut el film a tot-hom interessa

Sobre la gran novel·la de H.D. Lawrence, *El amante de Lady Chatterley* s'han fet diverses adaptacions a la pantalla. Totes d'una pobresa extraordinària. I sense anar més lluny la darrera arribada, fa més d'una dècada, a les nostres pantalles dirigida per Just Jaekin, el director de la cèlebre trilogia sobre *Emmanuelle* i interpretada per la incombustible,

en aquells dies, l'holandesa, ara desapareguda del món del cinema, Sylvia Kristel. Horrible. Ara, però la directora francesa Pascale Ferran, sembla que encerta i fa un blanc perfecte. Al marge d'aconseguir una bona pel·lícula —tal vegada una mica llarga, 160 minuts de metratge— prestigia, si més no, cinematogràficament el mite de *Lady Chatterley* després de tants i tants atemptats sobre i contra la famosa i prohibidíssima novel·la. Molt fidel en la narració i en l'esperit original de H.D. Lawrence, la directora ofereix un bon espectacle en què la decadència d'una societat burgesa i acomodàcia destaca per entre valors de signe estètic, sempre a considerar. S'ha de destacar la presència en el principal paper l'actriu també francesa Marina Hands.

L'actor George Clooney sempre vol sorprendre i desconcertar també la gent. Es presenta com un dels bells intocables oficials del Hollywood actual i convencional. Però, de mica en mica, sense deixar de banda un cinema més comercial i més obert a un públic concret i fidel, demostra una in-

quietud, una curiositat (i talent) més enllà d'allò que podria ser habitual en un actor d'aquestes característiques. Inquietud que l'ha portat en més d'una ocasió a posar-se rere les càmeres amb resultats magnífics, *Good niht and good luck*. També com a actor ha sabut triar. I després de *Siurana*, ens arriba una altra bona pel·lícula interpretada per un dels actors de la sèrie *Ocean's eleven*, de pobre, trist record, *Michael Clyton*, dirigida de forma experta i generosa per Toni Gilroy. Un altre film —però no un més ni molt menys— d'advocats corruptes, tema molt recurrent a Hollywood, envoltat dins una trama d'intriga i violència portada, això sí, a límits del que pot ser suportable i lluny, a Déu gràcies de l'habitual i sempre molt gratuïta violència. Una cinta carregada de tensió i d'emoció. A destacar el treball com a actor del director de cinema Sidney Pollack. Molt recomanable.

Robert Redford és també una altra curiositat diversa a l'univers hollywoodenc. Actor que, per regla general, ha tengut molta cura a l'hora les ofertes del productor, l'interpret de l'excel·lent *La jauría humana*, d'Artur Penn, té al seu darrera una filmografia digna, discreta i sòbria. Poques vegades ha caigut en productes d'ínfima categoria al contrari de molts actors de la seva generació. Llavors tenim la seva feina com a director. Des de *Gente de orden*, esplèndid melodrama familiar guanyadora de molts Oscars fins la discutible (pèro que a mi m'agrada), *El hombre que susurraba a los caballos*, ha mostrat una especial sentit del tacte a nivell de pell, de sensibilitat i talent. Creador, a més a més, del cèlebre festival de Sundance, on aplega tota una col·lecció de direc-

tors i pel·lícules independents de les majors. *Leones por corderos* és la seva darrera obra com a director. Film de claríssima vocació i decantació pedagògica, de neteja de la mala consciència americana, dins l'actual producció de Hollywood penso que és un fet insòlit. I per insòlit, una mica provocador que omple d'intensitat i calor humà la història que té com a referons fonamental la presència, bèl·lica, política, de guerra, dels Estats Units al món. En oberta referència a la política de George Bush, la cinta recupera la vella, antiga tradició liberal (en el bon sentit del mot, res de neocons) de Hollywood. Tot acompanyat de tres magnífiques actuacions; Robert Redford mateix, Meryl Streep i Tom Cruise.

Canciones de amor al Lolita's Club, de Vicente Aranda, sobre la novel·la de Juan Marsé, tanca l'oferta. Vicente Aranda és un home de prestigi i de referència inevitable. Sortit a l'ombra i a la llum de l'Escola de Barcelona, tot bon cinéfil recorda encara aquella peça innovadora i arriscada que sense dubta fou *Fata Morgana*. Després, i més concret des de *Fanny pelo paja*, l'home, sempre molt preocupat per temes inherents al sexe i a la passió salvatge i desbocada, obrí un camí diferent a la pel·lícula esmentada. Fidel adaptador de l'obra literària de Juan Marsé, l'extraordinària *Amantes* significà el cim fonamental de la seva carrera. Des de llavors ençà, poca cosa d'interés filmà. Però ara, a una edat ja veterana, Aranda voreja els 80 anys, ha recuperat força, inspiració i talent d'antany i ens ofereix un producte dúctil, sòlid, de qualitat penso que indubtable. El cant del signe? Esperem, desitgem que no. Vicente Aranda encara té força a l'hora d'ubicar-se rere les càmeres. ■

Lady Chaterley

